

STENAR
FRÅN
STRANDEN

G Ö R A N E K S T R Ö M

● ● ● ●

○ ●

HEMMA BÄST?

Gav måleriet mer tid, började få ställa ut och uppmuntran. Lite större frihet kom smygande också in i bilderna. Kände jag inte stod still, det hände saker som gav mig extra energi att arbeta vidare. Följde ändå med på ytterligare en tur, den gick till Galicien, närmare bestämt nordvästra hörnet av halvön. Oväntat och lite spännande resmål tyckte jag, dessutom skoj att få träffa några andra konstnärer.

Resan gav upplevelser av ett landskap med annorlunda och speciella karaktärsdrag som har en mycket svårtillgänglig kustremsa, ingen av oss i gruppen lyckades passera den. Kanske har den till uppgift att skydda landskapet mot de ibland våldsamma Nordatlantiska stormarna.

Inte en liten glimt av havet fick jag se, inte heller på någon av deltagarnas bilder. Bara att närma sig detta strandelement kändes lite avskräckande, men vårt hotell låg trivsamt till. Vi sökte oss i stället in mot land på dagarna och undersökte olika områden genom att sprida ut oss i landskapet, tror någon försökte söka efter pilgrimernas fotspår.

Själv stannade jag ibland kvar i byn, satte mig ner på någon parksoffa vid torget och studerade folklivet. Enstaka frågor kom från människor som visade sitt intresse för turistande resenärer och undrade vem vi var som hade kommit och vad vi nu gjorde i denna utkant av världen. I centrum på orten tyckte jag det fanns så mycket att uppleva, kanske inte att berätta om under våra gemensamma genomgångar men med någon annan enstaka som likt jag själv valde den mer lokala miljön att studera och med dom fanns möjligheter att dela med sig av intrycken.

Kvällarna var ljumma och mycket behagliga, när vi ibland efter middagarna intog några av restaurangens bekväma trädgårdsstolar, där inbjöds till att öppna upp till mer personliga samtal om upplevelser och livserfarenheter. Några av dessa berättelser och stunder kunde vara det man minns bäst, kanske av hela resan och hjälpte till att fördjupa och gynna vissa vänskaper.

Erför att jag efterhand började släppte intresset för motiven runt omkring mig och övergick till att måla mer fritt, bilder började komma ur minnen och fantasin i stället. Miljön var inspirerade men upptog inte hela min koncentration, atmosfären var vänlig och jag slog mig ner på lite olika platser för att bara sitta och filosofera med penseln i handen, blev det något så blev det, drömde mig bort ibland, bort till något, men förstod inte riktigt till vad?

Kände jag hade saker inom mig som börja komma upp till ytan och upptog mig. Jag hade gjort många resor och några med mina målarvänner och ville nu vända blicken mot annat, troligen var det något fördolt som ville fram inom mig själv, började jag förstå.

Allt var väl bra, men det räckte inte, ville söka mig vidare, kunde inte riktigt fästa blicken på något särskilt, jag var på väg, tänkte jag. Målade på, skissade och trevade mig fram, försökte också förstå vad det var jag gjorde, tyckte det var spännande så jag bara fortsatte. Bilderna samlade jag efter hand i en mapp som jag småningom sorterade under rubriker.

Blev på något märkligt sätt påmind om mycket tidiga teckningar jag gjorde under mina tonår, kände det fanns något som återuppstod, likheter som jag kunde snudda vid med mina tankar.

Vid hemkomsten fortsatte jag mina nya funderingar, började se annorlunda motiv, detaljer som jag inte lagt märke till tidigare, såg föremål på ett nytt sätt, många gånger enkla saker som fanns i min omedelbara närhet. Vad jag ville förstod jag inte, men att det handlade mer om rörelse, former, ibland om ljus och skuggor och det där andra.

Jag kunde fastna för de mest märkliga föremål som en udda sten t.ex, ett par stammar som stod i ett speciellt förhållande till varandra, ett grenverk som kändes som abstrakt mönster. Jag behövde inte längre göra långa resor för att locka fram lusten att måla. Ett gammalt vittrat kranium fån en fågel eller en trasig flaska kunde räcka.

Det var en härlig känsla, bara en liten vattenyta på en pöl var fullt tillräcklig för att få mig att tända till. I stan började jag cykla runt för att upptäcka och såg ting som jag förr snabbt avfärdat. Jag skymtade möjligheter i så mycket inom olika områden.

Målade bilder som bara kom till mig, vet ej hur, men det aktiverade mig. Gick upp i format och gjorde stora bilder men

andra gånger kanske mycket små, växlade mellan akvarell och olja, fick bli teckningar några gånger. Kände mig fri, det kunde tillåtas bli nästan vad som helst.

Skaffade små böcker med blanka blad som jag började fylla med alla tänkbara gåtfulla figurer. Skrev på vissa sidor det som dök upp, kunde bli en dikt någon gång, kanske ytterligare en på nästa blad. Experimentlustan var stot, det fick bli det det blev, inga pekpinna, inga normer bara frihet, nyfikenhet och lust.

Försökte bearbeta funderingar som var komplicerade och tycktes omöjliga att jobba med på annat sätt. Det blev ett nytt sökande, kanske finna svar på frågor som jag stundtals uppfattat som nästan omöjlig att ge sig i kast med. Gick inte snabbt men tanken på att det kunde komma något ledande framöver räckte. En fråga kunde hjälpa till att ge svara på några andra svårigheter som låg bortom allt annat, men också ibland finnas i det allra närmaste.

Undran sträckte sig vidare kanske utanför alla gränser och där inte ens evigheten kan sätta stopp. Så visst kändes det spännande, att oändligheten finns både här och väldigt långt borta och att det kunde kännas så tydligt i vissa stunder.

Gjorde
jag en fågel,
eller blev det
en fisk
?